

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/85/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118215279
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5118215279.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobkyne : W. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXXX/XX, XXX XX K., proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrová 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 27C/82/2018-66 zo dňa 22. júla 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému voči žalobkyni **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne v celom rozsahu, ktorým sa domáhala vyslovenia v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď jej trestné oznámenie zo dňa 11.12.2017 riešil nezákonný orgán, ku ktorému malo dôjsť postupom zo strany Okresnej prokuratúry Žilina a žiadala priznanie finančného zadosťučinenia, a to nemajetkovej, morálnej a psychickej ujmy vo výške 300 000 eur. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Právo na náhradu škody v zmysle § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím, je možné uplatniť iba vtedy, ak rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V danom prípade žalobkyňa špecifikovala, že nezákonné rozhodnutie je uznesenie nezákonnej inšpekcie ČVS:SKIS-436/OISS-V-2017 zo dňa 01.02.2018 a druhé nezákonné rozhodnutie je uznesenie Okresnej prokuratúry v Žiline sp. zn. Pn/1363/17/5511 zo dňa 09.03.2018. Avšak žalobkyňa ani len netvrdila a nepredložila ani žiaden dôkaz o tom, že tieto dve rozhodnutia, ktoré označila za nezákonné a na základe ktorých si uplatňovala právo na náhradu škody, boli zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Teda nebola splnená základná podmienka, a to konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia, ktoré je základom pre právo domáhať sa náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Preto nebola splnená základná podmienka, aby žalobkyni vzniklo právo domáhať sa náhrady škody, tak bez bližšieho skúmania splnenia ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

V ďalšej časti si uplatňovala svoj nárok na základe nesprávneho úradného postupu, keď mala za to, že Okresná prokuratúra v Žiline jej trestné oznámenie na vyšetrovateľa postúpila na vybavenie nezákonnej inšpekcie a zároveň podala sťažnosť na priedahy v konaní, ktorá sťažnosť nebola daná na vybavenie zákonnému kompetentnému orgánu a ani nebola vybavená Okresnou prokuratúrou v Žiline. Žalobkyňa poukazovala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých bolo konštatované, že postup, kde bola Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR je nezákonný a rovnako považovala za nesprávne, že prokurátorka zobrala za základ svojho rozhodnutia zjednocujúce stanovisko kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré nie je prameňom práva. Z uvedeným tvrdením sa nestotožnil a vychádzal z čl. 2 CSP, ktorý upravuje princíp právnej istoty a na základe toho pri skúmaní splnenia podmienky

nesprávneho úradného postupu podľa § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. prihladal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 29.09.2015 sp. zn. Tpj/62/2015 na zjednotenie výkladu a aplikácie § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku vo vzťahu k otázke, či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR je zákonným subjektom vo vyšetrovaní, alebo v skrátanom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 95/2015. Pri naplnení princípu právnej istoty je potrebné vychádzať práve z ustálenej rozhodovacej praxe, ako to vyplýva zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, pričom ide o rozhodovacia prax najvyššej súdnej autority, pri ktorej je potrebné vychádzať pri rozhodovaní o splnení podmienky nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre náhradu škody, ktorej sa žalobkyňa domáha. S poukazom na uvedené stanovisko je zrejmé, že nebola konštatovaná nezákonnosť inšpekčnej služby, tak ako to tvrdila žalobkyňa, a preto nemožno konštatovať, že postup Okresnej prokuratúry v Žiline, ktorý trestné oznámenie žalobkyne postúpil na vybavenie MV SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby by bol nesprávnym úradným postupom. Rovnako nedošlo k nesprávnemu úradnému postupom spočívajúcemu v prieťahoch konania z dôvodu, keď žalobkyňa podala sťažnosť na prieťahy v podaní dňa 05.02.2018, pričom jej podanie a to trestné oznámenie zo dňa 11.12.2017 bolo riadne a včas vybavené a bolo vydané rozhodnutie inšpekcie ČVS:SKIS-436/OISS-V-2017 zo dňa 22.01.2018, ktorým bolo oznámenie žalobkyne odmietnuté a na základe sťažnosti žalobkyne zo dňa 05.02.2018 uznesením Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 23.02.2018 bola sťažnosť žalobkyne zamietnutá ako nedôvodná.

Úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko si tento trov konania neuplatnil.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Má zato, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil samotný základ veci, z čoho boli kreované ďalšie právne a skutkové pochybenia vrátane nepriznania požadovanej náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Generálnej prokuratúry SR. Podstatou žaloby bolo, že napadla nesprávny úradný postup Generálnej prokuratúry SR, ktorá jej trestné oznámenie zo dňa 11.12.2017 na vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, postúpila vtedy nezákonnej Inšpekcii Ministerstva vnútra SR, pričom nešlo o orgán činný v trestnom konaní, keďže Trestný poriadok za orgán činný v trestnom konaní považuje len prokurátora a policajta a nie úradníka sekcie ministerstva, ktorou v danom čase inšpekcia bola. Generálna prokuratúra SR napriek znalosti platného práva, napriek judikatúre Najvyššieho súdu SR a aj napriek jej upozorneniam nechala nezákonnú inšpekciu vo veci trestného oznámenia konať a celú vec uzavrela s tým, že sa s uznesením tohto nezákonného orgánu stotožnila, čím neprípustne kreovala právo na bezprávi a škodila žalobkyňu morálne a právne. Generálna prokuratúra SR a v tomto konaní aj súd sa v rozpore s právnym poriadkom necítia byť viazaný rozhodnutiami NS SR 1To/1/2015 a 2Tdo V/12/2017, ktoré rozhodli, že Inšpekcia ako súčasť Ministerstva vnútra SR je orgán, ktorý nie je trestným poriadkom ako orgán činný v trestnom konaní predpokladaný, a preto nemá právomoc v tejto pozícii v trestnom konaní pôsobiť. Snažia sa legalizovať vtedy nezákonnú Inšpekciu stanoviskom trestného kolégia na NS SR zo dňa 29.09.2015 sp. zn. Tpj/62/2015 o domnelej zákonnej Inšpekcii. Stanovisko kolégia Najvyššieho súdu SR slúži pri výklade zákonov ako metodické usmernenie, keď je vec sporná, avšak nemôže slúžiť ako prameň práva a nemôže byť uprednostnené pred zákonom a pred právoplatnými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR. V opačnom prípade dochádza k zániku ústavnosti ako takej, kedy sa zo stanoviska kolégia NS SR stáva neprípustné všeobecne záväzná norma, ktorá má byť podľa Generálnej prokuratúry SR a súdu neprípustne nadradená zákonu a zároveň, kedy sa právoplatné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR rušia týmto stanoviskom kolégia Najvyššieho súdu SR, hoci na uvedené má výlučnú právomoc Ústavný súd SR. Na základe toho je dôvodne presvedčená, že Generálna prokuratúra SR sa dopustila nesprávneho úradného postupu, ktorú v danom čase ani trestný poriadok a ani rozhodnutia Najvyššieho súdu SR za orgán činný v trestnom konaní nepovažovali - Inšpekciu a uznesenie tejto inšpekcie o vybavení trestného oznámenie je pre nedostatok právomoci nulitným právnym aktom a schválenie tohto nulitného právného aktu, čiže stotožnenie sa s ním zo strany Generálnej prokuratúry SR je nulitným právnym aktom tak isto, lebo ide o neprípustné kreovanie právného aktu, na základe nulitného paaktu. Poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/323/2016 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžr 52/2016. Trestné oznámenie dňa 11.12.2017 podávala, nakoľko sa cítila poškodená konaním vyšetrovateľa, a preto na základe platných právnych noriem vrátane Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dôvodne očakávala, že toto jej podanie bude vybavené zákonným spôsobom

zákonými orgánmi, k čomu však nedošlo. Je dôvodne presvedčená, že nesprávnym úradným postupom Generálnej prokuratúry SR, teda postúpením trestného oznámenia nezákonnej Inšpekcii boli poškodené jej práva garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 16 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 1 ods. 1, 2 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 3 Dohovoru. Označené práva jej boli označeným nesprávnym úradným postupom Generálnej prokuratúry SR odopreté, čo zároveň dôvodne cíti ako ponižujúce zaobchádzanie. Žiadala priznať zadostučinenie vo výške 300 000 eur a je dôvodne presvedčená, že túto morálnu ujmu a finančné vyčíslenie dostatočne v žalobe a aj v doplnených podaniach dokázala. Žiada zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že v celom rozsahu odkazuje na predchádzajúce jeho vyjadrenia prezentované pred súdom prvej inštancie ako aj vyjadrenia na pojednávaní a súčasne poukázal na to, že rozsudok súdu prvej inštancie je zákonný a vecne správny, a preto ho navrhuje potvrdiť.

4. Žalobkyňa v replike konštatuje, že vyjadrenie žalovanej strany je symptomatické s jej zaužívanou praxou v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku, a síce v spoliehaní sa na jej monopol ako žalujúcej strany v trestnom konaní odmieta sťažnosti voči uzneseniam policajta bez toho, aby sa vecne vyjadrila k námietkam. Aj v predmetnom vyjadrení sa adresne jej odvolania ani nedotkla a priamo sa nevysporiadala ani s jednou námietkou. Okrem toho, že zotrváva na svojom odvolaní opakuje, že Inšpekcia Ministerstva vnútra SR, ako sekcia Ministerstva vnútra SR, v danom čase nebola orgánom činným v trestnom konaní, ako predpokladá Trestný poriadok, a že nulitu jeho rozhodnutí nemožno v právnom štáte dodatočne konvalidovať ničím, ani stanoviskom kolégia Najvyššieho súdu SR. Navyše predmetné stanovisko nie je rozhodnutím, a preto nemôže ani rušiť označené právoplatné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v odvolaní. Nesprávnym úradným postupom Generálnej prokuratúry SR, ktorá dala na vybavenie jej trestné oznámenie na policajta vtedajšej nezákonnej Inšpekcii a svoj postup napriek jej upozorneniu nezmenila sa Generálna prokuratúra SR nulitne pokúsila kreovať právo na bezprávi, čím jej spôsobila nemajetkovú škodu, ktorú vyčíslila a odôvodnila v žalobe ako aj odvolaní. Trvá na žalobe a odvolaní a požaduje, čo v týchto podaniach požadovala.

5. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozsudok v rozsahu § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednanú vec vecne správne posúdil. Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalovanej súvisiace s tvrdeným nesprávnym úradným postupom uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaním rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

8. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí 10. októbra 2018 prijalo ako judikát rozhodnutie z 24. januára 2018 sp.zn. 6 Cdo 29/2017 (R 71/2018), právna veta ktorého znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“

9. Odvolací súd poukazuje aj na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 6/2017 zo dňa 06. marca 2017, kde sa uvádza: „Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivo v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.“

10. V stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 29.09.2015 sp. zn. Tpj/62/2015 na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku vo vzťahu k otázke, či sekcia Kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, je zákonným subjektom vo vyšetrovaní alebo skrátenejšom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (zverejnené v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod poradovým č. 95/2015 vo zväzku 9/2015) bola konštatovaná potreba riešenia nastolenej otázky, ktorú vyvolala existencia administratívno-právneho dvojtvaru, keď inšpekčná služba je súčasťou policajného zboru v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o policajnom zbore“), zároveň však Minister vnútra SR (ďalej len „Minister vnútra“), ktorý podľa § 5 ods. 5 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov určuje interným normatívnym aktom, vnútornú organizačnú štruktúru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Ministerstvo vnútra“), zaradil inšpekčnú službu aj do štruktúry tohto ministerstva ako odbor inšpekčnej služby, ktorý je súčasťou Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra (nariadením Ministerstva vnútra SR, aktuálne č. 39/2015, v zmysle čl. 36 ods. 1, ktorého je vyššie označená sekcia odborným útvarom ministerstva, na úseku kontroly v pôsobnosti ministerstva a inšpekčnej služby Policajného zboru). V rozsahu otázky riešenej kolégiom, nie je podstatné preskúmať takéto znenie vnútorných predpisov ministerstva vnútra vo vzťahu k organizačnej štruktúre uvedeného ministerstva so zameraním na akékoľvek iné aspekty, než ktoré sú relevantné pre prijatie tohto stanoviska. V naposledy uvedenom zmysle je podstatné, že z hľadiska pôsobnosti Policajného zboru (a to konkrétne pri odhaľovaní a vyšetrovaní trestných činov podľa § 2 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore) a z hľadiska pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku (vyšetrovateľ Policajného zboru, poverený príslušník Policajného zboru a príslušník Policajného zboru v zmysle § 10 ods. 8 písm. a), písm. c) a ods. 10 Trestného poriadku) je inšpekčná služba službou Policajného zboru, a teda jeho súčasťou, ktorá nie je a nemôže byť z Policajného zboru ministrom vnútra vyňatá jeho interným aktom, ktorý (navyše) nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu. V konečnom dôsledku, celý Policajný zbor je podriadený ministrovi vnútra (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore). Sú mu tak podriadené ako služby a útvary riadené prostredníctvom prezidenta Policajného zboru, tak aj služby a útvary riadené „inak“. Do naposledy označenej línie patrí tiež inšpekčná služba (rovnako Úrad pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií-teda služba ochrany objektov a služba ochrany určených osôb - ide o služby Policajného zboru v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a zároveň aj odborné útvary Ministerstva vnútra podľa organizačného poriadku Ministerstva vnútra). V zmysle takto vymedzenej štruktúry vykonávali do inšpekčnej služby zaradení policajti (príslušníci policajného zboru v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore) činnosť, ktorou naplňajú pôsobnosť Policajného zboru (konkrétne, ako už bolo uvedené, v zmysle § 2 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore). Pokiaľ nariadenia ministra vnútra (interné akty) vydané v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 171/2003 Z. z. o Policajnom zbore (53/2009, 175/2010, 150/2011, 30/2012), ktorými sa určuje vecná a miesta príslušnosť útvarov Policajného zboru, vo svojej terminológii zdôrazňujú sekundárny administratívno-organizačný aspekt inšpekčnej služby a označujú ju ako útvar ministerstva vnútra, na vyššie uvedených záveroch to nič nemení. Ide o inšpekčnú službu Policajného zboru a ak by aj nariadenia ministerstva a ministra vnútra v tomto smere odporovali zákonu (zákon o Policajnom zbore), platí zákon. Tým je predznačený rozhodujúci právny záver v zameraní relevantnom pre aktuálne stanovisko trestnoprávneho kolégia. Nejde tu totiž o vzťah všeobecne záväzných právnych predpisov rôzneho stupňa právnej sily, ktorý by bolo potrebné riešiť v konaní o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom Slovenskej republiky podľa čl. 125 Ústavy SR. Takéto závery zodpovedajú rozsiahlej, dlhoročnej a homogénnej rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky. Z hľadiska vyšetrovateľa Policajného zboru sú podstatné

tie skutočnosti, že ide o policajta (príslušníka Policajného zboru podľa § 7 Zákona o Policajnom zbore) v štátno-služobnom pomere policajta podľa zákona o štátnej službe policajtov, ktorý bol do funkcie vyšetrovateľa určený ministrom vnútra (§ 34 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe policajtov) a vykonáva procesnú činnosť podľa Trestného poriadku. Pri tejto činnosti (výkone procesných úkonov) nie je riadený príslušným riaditeľom policajného útvaru ani ministrom vnútra, ale v rozsahu úpravy Trestného poriadku je podriadený prokurátorovi (jeho dohľadu v zákonom vymedzenej podobe). Rovnako je tomu v prípade povereného príslušníka Policajného zboru, s obdobným spôsobom ustanovenia do funkcie (§ 33 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe policajtov). Nemožno spochybňovať v konaniach legálnu pôsobnosť vyšetrovateľov Policajného zboru a poverených príslušníkov Policajného zboru ako orgánov činných v trestnom konaní, z dôvodov riadiacich vzťahov v Policajnom zbore, ktorého je inšpekčná služba súčasťou. Riadenie polície nie je totiž riadením vyšetrovania ako špecifickej procesnej činnosti, upravenej zákonom (§ 7 Zákona o Policajnom zbore), takou činnosťou je aj výkon trestného súdnictva. Do uvedenej pôsobnosti procesného policajta príslušný riaditeľ (v žiadnom útvaru, v ktorom je služobne zaradený vyšetrovateľ alebo poverený príslušných Policajného zboru) nemôže zasahovať, teda ovplyvňovať ju v jej zákonom vymedzenej trestno-procesnej podstate. Takúto úlohu zákon zveruje len prokurátorovi (základná úprava dozoru prokurátora v § 230 Trestného poriadku), pričom prokuratúra je nepochybne nezávislou sústavou, predstavujúcou ústavou osobitne kreovaný druh moci.

11. Zákon č. 514/2003 Z. z. v § 9 ods. 1 výslovne uvádza ako príklad nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci prietahy v konaní, pričom v ustanovení § 17 ods. 2 predpokladá možnosť uspokojenia ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom vo forme zadosťučinenia (morálneho, resp. morálnej satisfakcie) spočívajúce v konštatovaní porušenia práva na správny úradný postup, teda aj na konanie bez prietahov pred konkrétne označeným orgánom verejnej moci. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (peňažné zadosťučinenie) predpokladá uvedené ustanovenie až v prípade, keď morálne zadosťučinenie vo forme konštatovania porušenia práva nie je dostatočné.

12. Nevyhnutným predpokladom pre záver o tom, že postup prokurátora v preskúmvanej veci bol nesprávny je normatívne vyjadrenie „správneho úradného postupu“ a zistenie, že prokurátor tento postup nezachoval. Ako súd prvej inštancie konštatoval, prokurátor nezvolil neprávny úradný postup, keď podnet na trestné stíhanie na vyšetrovateľa postúpil inšpekcii a následne odmietol sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu inšpekcie o odmietnutí podania, keď mal za to, že o odmietnutí rozhodol orgán, ktorý mal právomoc. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyššie citovaným zjednocujúcim stanoviskom trestno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré sa podrobne zaoberalo právomocou inšpekcie vykonávať vyšetrovanie podnetov na vyšetrovateľov Policajného zboru a odvolací súd sa v plnom rozsahu s týmto stanoviskom stotožňuje. Odvolací súd má za to, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru v zmysle § 4 ods. 1 zákona o Policajnom zbore a policajti zaradení do inšpekčnej služby, do funkcie vyšetrovateľa sú v rozsahu úpravy Trestného poriadku podriadení prokurátorovi. Preto žalobkyňa nepreukázala nesprávny úradný postup prokuratúry s jej podnetom na začatie trestného stíhania.

13. Rovnako neboli zistené prietahy v konaní, nakoľko žalobkyňa podnet na trestné stíhanie podala dňa 11.12.2017. Listom zo dňa 18.12.2017 Okresná prokuratúra Žilina oznámila žalobkyňu, že jej podnet vo vzťahu k vyšetrovateľovi Policajného zboru postúpila na vybavenie MV SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Banská Bystrica. Sekcia kontroly a inšpekčnej služby oznámenie žalobkyne odmietla uznesením zo dňa 22.01.2018 a o sťažnosti žalobkyne proti tomuto uzneseniu Okresná prokuratúra Žilina rozhodla uznesením č.k. 1Pn 1363/17/5511-11 zo dňa 23.02.2018. Z uvedeného nie je možné konštatovať, že o oznámení žalobkyne vo vzťahu k vyšetrovateľovi Policajného zboru bolo vo veci rozhodované s prietahmi.

14. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného odvolací súd sa stotožnil s názorom vysloveným súdom prvej inštancie, že vo veci nebol preukázaný základný predpoklad, a to nesprávny úradný postup prokurátora, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania, keď žalovaný výslovne uviedol, že si neuplatňuje nárok na náhradu trov konania.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní žalovanému ako úspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu si trovy konania neuplatnil. z obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaných rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu (napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 5 Cdo 12/2018, 7Cdo 22/2018).

16. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)